KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 15.7.2021 r.
COM(2021) 414 final

2021/0234 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

w sprawie zawieszenia niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 w odniesieniu do Iraku

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Zgodnie z art. 25a ust. 2 kodeksu wizowego[1] Komisja dokonuje regularnie oceny współpracy państw trzecich w zakresie readmisji i co najmniej raz w roku przedstawia Radzie sprawozdanie.

W dniu 10 lutego 2021 r. Komisja przyjęła swoją ocenę na podstawie danych i informacji z 2019 r. przekazanych przez państwa członkowskie UE i państwa stowarzyszone w ramach Schengen i przedstawiła sprawozdanie[2] Radzie.

Na podstawie wspomnianej analizy oraz biorąc pod uwagę ogólne stosunki Unii z danym państwem trzecim, Komisja może stwierdzić, że dane państwo trzecie nie współpracuje w wystarczającym stopniu i że w związku z tym konieczne jest podjęcie działań. W tym kontekście należy zauważyć, że readmisja własnych obywateli jest obowiązkiem wynikającym z prawa międzynarodowego.

W przypadku niewystarczającej współpracy Komisja, zgodnie z art. 25a ust. 5 lit. a) kodeksu wizowego, przedstawia Radzie wniosek dotyczący decyzji wykonawczej zawieszającej stosowanie niektórych przepisów kodeksu wizowego wobec obywateli tego państwa trzeciego. Podejmując takie działania, Komisja nadal dąży do poprawy współpracy w zakresie readmisji z danym państwem trzecim.

• Przypadek Iraku

W wyżej wspomnianym sprawozdaniu Komisja stwierdziła, że procedury identyfikacji nie przynoszą zadowalających rezultatów lub nie przynoszą żadnych rezultatów państwom członkowskim w odniesieniu do ponad dwóch trzecich decyzji nakazujących powrót wydanych wobec obywateli Iraku i rzadko prowadzą do wydania dokumentów podróży. Jeśli chodzi o powroty przymusowe, władze Iraku współpracują jedynie w zakresie dobrowolnych powrotów i w bardzo wyjątkowych przypadkach (w sprawach dotyczących obywateli Iraku skazanych za przestępstwo). Ponadto, niezależnie od zawarcia umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Irakiem w sierpniu 2018 r., wynikający z tej umowy obowiązek readmisji własnych obywateli przebywających nielegalnie na terytorium drugiej strony nie jest przestrzegany. Cztery państwa członkowskie zawarły porozumienia dwustronne, które są również rzadko przestrzegane lub przestrzegane jedynie w przypadku dobrowolnych powrotów lub obywateli Iraku skazanych za przestępstwo.

Od czasu nawiązania w 2017 r. nieformalnego dialogu UE–Irak na temat migracji Unia i jej państwa członkowskie współpracują z Irakiem w tej kwestii. Podczas czterech spotkań, które odbyły się dotychczas w ramach tego dialogu, powroty i readmisja zawsze były ważnym punktem rozmów, i UE konsekwentnie wyraża zaniepokojenie niezadowalającym poziomem współpracy Iraku w zakresie readmisji. Na ostatnim spotkaniu w ramach dialogu na temat migracji (luty 2021 r.) Irak ponownie potwierdził, że nie będzie współpracować w zakresie powrotów niedobrowolnych.

---

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1.

[2] COM(2021) 55 final (EU Restricted).

W tym kontekście UE zwróciła uwagę władz Iraku na coraz większy poziom niezadowolenia państw członkowskich i możliwe konsekwencje braku poprawy sytuacji, w tym podczas spotkania z przedstawicielami ambasady Iraku w Brukseli (maj 2021 r.) oraz za pośrednictwem wspólnego pisma wysokiego przedstawiciela UE do spraw zagranicznych i komisarz ds. migracji adresowanego do irackich ministrów spraw zagranicznych, spraw wewnętrznych i migracji oraz przesiedleńców (czerwiec 2021 r.). Kopię pisma przekazano premierowi Kadhemiemu dnia 17 czerwca 2021 r.

Kroki te nie doprowadziły jak dotąd do konkretnych trwałych zmian ani trwałej współpracy z uwzględnieniem wskaźników określonych w art. 25a ust. 2, w tym w zakresie terminowej identyfikacji osób przebywających nielegalnie na terytorium państw członkowskich, wydawania dokumentów podróży i organizowania operacji powrotowych. Na tej podstawie, biorąc pod uwagę kroki przedsięwzięte dotychczas przez Komisję w celu podniesienia poziomu współpracy oraz biorąc pod uwagę ogólne stosunki UE z Irakiem (zob. poniżej), uznaje się, że współpraca Iraku z UE w kwestiach readmisji nie jest wystarczająca, w związku z czym konieczne jest podjęcie działań.

- **Ogólne stosunki Unii z Irakiem**

Stosunki Unii z Irakiem opierają się na umowie o partnerstwie i współpracy, która weszła w życie w 2018 r. W strategii UE na rzecz Iraku (2018 r.) potwierdzono zaangażowanie UE na rzecz silnego partnerstwa między UE a Irakiem oraz na rzecz wspierania władz Iraku na etapie odbudowy i w eliminowaniu politycznych, społecznych i gospodarczych czynników destabilizujących w tym kraju. UE jest ważnym partnerem w dziedzinie gospodarki i bezpieczeństwa dla Iraku. Współpraca w dziedzinie migracji jest kompleksowa i dotyczy w szczególności zarządzania migracjami, w tym zarządzania granicami, migracji i rozwoju, migracji nieuregulowanej i powrotów. Kwestie te są omawiane w ramach wyżej wspomnianego nieformalnego dialogu na temat migracji – ostatnie spotkanie w ramach tego dialogu odbyło się w lutym 2021 r.

Podczas rozmów na wysokim szczeblu między UE a Irakiem w czerwcu 2021 r. strona iracka wyraziła gotowość do podjęcia działań z odpowiednimi państwami członkowskimi w zakresie powrotów i readmisji, w tym dobrowolnych powrotów. Komisja będzie wspierać te wysiłki jako pierwszy krok.

- **Środki wizowe**

Zakres środków

Decyzją wykonawczą Rady należy czasowo zawiesić stosowanie niektórych przepisów kodeksu wizowego wobec obywateli Iraku. Zawieszenie to nie ma jednak zastosowania do członków rodzin (przemieszczających się) obywateli UE objętych dyrektywą 2004/38/WE[3] ani do obywateli państw trzecich korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu przysługującemu obywatelom Unii na mocy umowy między Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a zainteresowanymi państwami trzecimi, z drugiej strony.

[3] Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

Treść środków wizowych

Brak współpracy Iraku w zakresie readmisji uzasadnia uruchomienie wszystkich środków określonych w art. 25a ust. 5 lit. a) kodeksu wizowego: zawieszenia możliwości odstąpienia od wymogów w odniesieniu do przedkładanych przez osoby ubiegające się o wizę dokumentów potwierdzających, o których mowa w art. 14 ust. 6, zawieszenia ogólnego terminu na rozpatrzenie wniosku wynoszącego 15 dni kalendarzowych, o którym mowa w art. 23 ust. 1 (co w konsekwencji wyklucza również stosowanie zasady przedłużania tego terminu maksymalnie do 45 dni w indywidualnych przypadkach), zawieszenia wydawania wiz wielokrotnego wjazdu zgodnie z art. 24 ust. 2 i 2c oraz zawieszenia fakultatywnego zniesienia opłaty wizowej względem posiadaczy paszportów dyplomatycznych zgodnie z art. 16 ust. 5 lit. b).

Okres stosowania środków wizowych

Kodeks wizowy stanowi, że środki wizowe mają zastosowanie tymczasowo, ale nie ma obowiązku wskazania konkretnego okresu stosowania tych środków w decyzji wykonawczej. Jednak zgodnie z art. 25a ust. 6 Komisja na podstawie wskaźników przewidzianych w art. 25a ust. 2 stale ocenia postępy we współpracy w zakresie readmisji, w tym w zakresie terminowej identyfikacji osób przebywających nielegalnie na terytorium państw członkowskich, wydawania dokumentów podróży i organizowania operacji powrotowych. Komisja przedstawia sprawozdanie na temat tego, czy możliwe jest osiągnięcie znaczącej i trwałej poprawy współpracy z danym państwem trzecim w zakresie readmisji, oraz, uwzględniając również ogólne stosunki Unii z tym państwem trzecim, może przedstawić Radzie wniosek dotyczący uchylenia lub zmiany decyzji wykonawczej. Jeżeli natomiast środki wizowe zastosowane zgodnie z decyzją wykonawczą okażą się nieskuteczne, należy rozważyć uruchomienie drugiego etapu mechanizmu (przewidzianego w art. 25a ust. 5 lit. b)).

Ponadto zgodnie z art. 25a ust. 7 Komisja – najpóźniej sześć miesięcy po wejściu w życie decyzji wykonawczej – przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów we współpracy z danym państwem trzecim w zakresie readmisji.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Proponowana decyzja jest spójna ze zbiorem zharmonizowanych przepisów wspólnej polityki wizowej regulujących tryb i warunki wydawania wiz na planowane pobyty na terytorium państw członkowskich nieprzekraczające 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

UE propaguje kompleksowe podejście do migracji i przymusowych wysiedleń, oparte na wspólnych wartościach i obowiązkach. Nowy pakt o migracji i azylu przewiduje rozwijanie i pogłębianie indywidualnie dostosowanych i zrównoważonych partnerstw w celu zacieśniania współpracy we wszystkich istotnych aspektach, które obejmują:

– zapewnianie ochrony osobom potrzebującym ochrony oraz udzielanie wsparcia państwom i społecznościom przyjmującym;

– tworzenie możliwości ekonomicznych i eliminowanie pierwotnych przyczyn migracji nieuregulowanej i przymusowych wysiedleń;

– wspieranie partnerstw na rzecz wzmocnienia sprawowania rządów w obszarze migracji i zarządzania nią;

– rozwijanie współpracy w zakresie powrotów i readmisji;

– rozwój legalnych dróg migracji do Europy;

ważnym elementem tej polityki jest współpraca między państwami członkowskimi a państwami trzecimi w zakresie readmisji nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich. Aby wzmocnić takie kompleksowe partnerstwa i zapewnić pełną współpracę ze strony państw trzecich, UE musi zmobilizować wszystkie dostępne narzędzia, w tym współpracę na rzecz rozwoju, handel lub wizy.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), art. 25a ust. 5 lit. a).

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

nie dotyczy

- **Proporcjonalność**

Proponowane środki, których celem jest zachęcenie Iraku do poprawy współpracy w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie, są proporcjonalne do zamierzonego celu. Środki te nie mają wpływu na samą możliwość ubiegania się o wizę i otrzymania wizy przez osobę ubiegającą się o wizę, ale obejmują niektóre aspekty procedury wydawania wiz lub wysokość opłaty wizowej.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

nie dotyczy

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

nie dotyczy

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

nie dotyczy

- **Ocena skutków**

nie dotyczy

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

nie dotyczy

- **Prawa podstawowe**

Proponowane środki nie mają wpływu na możliwość ubiegania się o wizę i jej otrzymania ani nie naruszają praw podstawowych osób ubiegających się o wizę, w szczególności poszanowania życia rodzinnego.

4. WPŁYW NA BUDŻET

nie dotyczy

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

nie dotyczy

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

nie dotyczy

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

nie dotyczy

2021/0234 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

w sprawie zawieszenia niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 w odniesieniu do Iraku

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)[4], w szczególności jego art. 25a ust. 5 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W umowie o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Iraku, z drugiej strony[5], która weszła w życie w dniu 1 sierpnia 2018 r., przypomniano zwyczajowy obowiązek obu stron dotyczący readmisji swoich obywateli przebywających nielegalnie na terytorium drugiej strony (art. 105 ust. 3). Irak nie przestrzega tego obowiązku, co potwierdza deklarowane przez niego stanowisko braku współpracy w zakresie powrotów niedobrowolnych. Państwa członkowskie borykają się również z niezadowalającą współpracą ze strony Iraku we wszystkich aspektach procesu powrotu.

(2) Komisja wielokrotnie wzywała Irak do poprawy współpracy w zakresie readmisji nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich oraz do pełnego wdrożenia przepisów dotyczących readmisji własnych obywateli zawartych w umowie o partnerstwie i współpracy między UE a Irakiem, w szczególności w ramach nieformalnego dialogu UE–Irak na temat migracji (nawiązanego w 2017 r.), a także w drodze ustnej i pisemnej wymiany poglądów z przedstawicielami rządu Iraku, wyrażając w szczególności rosnące obawy w tym zakresie i informując o możliwych konsekwencjach braku poprawy współpracy w zakresie readmisji.

(3) Biorąc pod uwagę kroki przedsięwzięte dotychczas przez Komisję w celu podniesienia poziomu współpracy i poprawy ogólnych stosunków Unii z Irakiem, uznaje się, że współpraca Iraku z Unią w kwestiach readmisji nie jest wystarczająca, w związku z czym należy podjąć działania.

(4) Należy zatem czasowo zawiesić stosowanie niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 810/2009 wobec obywateli Iraku. Uważa się, że jest to najskuteczniejszy krok, który należy przedsięwziąć, aby zachęcić władze Iraku do podjęcia niezbędnych działań w celu poprawy współpracy w kwestiach readmisji. Tymczasowe zawieszenie nie ma zastosowania do obywateli Iraku ubiegających się o wizę i będących członkami

[4] Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1.

[5] Dz.U. L 204 z 31.7.2012, s. 20 (tekst umowy), Dz.U. L 203 z 10.8.2018, s. 1 (decyzja Rady w sprawie zawarcia umowy).

rodziny obywatela Unii, do których ma zastosowanie dyrektywa 2004/38/WE, ani do obywateli państw trzecich korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu przysługującemu obywatelom Unii na mocy umowy między Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwem trzecim, z drugiej strony.

(5) Środki tymczasowo zawieszone są określone w art. 25a ust. 5 lit. a) kodeksu wizowego: zawieszenie możliwości odstąpienia od wymogów w odniesieniu do przedkładanych przez osoby ubiegające się o wizę dokumentów potwierdzających, o których mowa w art. 14 ust. 6, zawieszenie ogólnego terminu na rozpatrzenie wniosku wynoszącego 15 dni kalendarzowych, o którym mowa w art. 23 ust. 1 (co w konsekwencji wyklucza również stosowanie zasady przedłużania tego terminu maksymalnie do 45 dni w indywidualnych przypadkach), zawieszenie wydawania wiz wielokrotnego wjazdu zgodnie z art. 24 ust. 2 i 2c oraz zawieszenie fakultatywnego zniesienia opłaty wizowej względem posiadaczy paszportów dyplomatycznych zgodnie z art. 16 ust. 5 lit. b).

(6) Art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi, że każdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, z zastrzeżeniem ograniczeń i warunków ustanowionych w Traktatach i w środkach przyjętych w celu ich wykonania. Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[6] nadaje skuteczność tym ograniczeniom i warunkom. Niniejsza decyzja nie ma wpływu na stosowanie tej dyrektywy, w której rozszerzono prawo do swobodnego przemieszczania się na członków rodziny, niezależnie od ich obywatelstwa, dołączających do obywatela Unii lub mu towarzyszących. Niniejsza decyzja nie ma zatem zastosowania do członków rodziny obywatela Unii, do których ma zastosowanie dyrektywa 2004/38/WE, ani do obywateli państw trzecich korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu przysługującemu obywatelom Unii na mocy umowy między Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwem trzecim, z drugiej strony.

(7) Ponieważ Dania podjęła decyzję o wdrożeniu rozporządzenia (WE) nr 810/2009, które stanowi rozwinięcie dorobku Schengen, do swojego prawa krajowego, zgodnie z art. 4 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania jest zobowiązana do wdrożenia niniejszej decyzji na mocy prawa międzynarodowego.

(8) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE[7]; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jej przyjęciu i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.

(9) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które

---

[6] Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

[7] Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B decyzji Rady 1999/437/WE[8].

(10) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen[9], które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji 2008/146/WE[10].

(11) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen[11], które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji 2011/350/UE[12].

(12) Niniejsza decyzja jest aktem stanowiącym rozwinięcie dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu, odpowiednio, art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r., art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2005 r. i art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2011 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1
Zakres

1. Niniejsza decyzja ma zastosowanie do obywateli Iraku podlegających obowiązkowi wizowemu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806[13].

2. Nie ma ona zastosowania do obywateli Iraku, którzy są zwolnieni z obowiązku wizowego na mocy art. 4 lub 6 tego rozporządzenia.

---

8 Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

9 Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

10 Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

11 Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

12 Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

13 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (tekst jednolity) (Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 39).

3. Niniejsza decyzja nie ma zastosowania do obywateli Iraku ubiegających się o wizę i będących członkami rodziny obywatela Unii, do których ma zastosowanie dyrektywa 2004/38/WE, ani do obywateli państw trzecich korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu przysługującemu obywatelom Unii na mocy umowy między Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwem trzecim, z drugiej strony.

Artykuł 2

Czasowe zawieszenie stosowania niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 810/2009

Zawiesza się czasowo stosowanie następujących przepisów rozporządzenia (WE) nr 810/2009:

a) art. 14 ust. 6;

b) art. 16 ust. 5 lit. b);

c) art. 23 ust. 1;

d) art. 24 ust. 2 i 2c.

Artykuł 3

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Republiki Czeskiej, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Chorwacji, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Węgier, Republiki Malty, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Rumunii, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii oraz Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący